

— А ти?... ти на кучка...

— Засрами се! — бързо го пресъече тя и после като на поплака, смекчено добави: — млада жена за подбивъ на хората... Колко пжти се зарича колко... — и избърса съ ржка една по друга дветъ блъснали сълзи.

Този пжтъ Витанъ премълча. За моментъ като че въ неговата проядена студена душа се пробуди безкрайно съжаление; очитъ му добиха едно меко копринено изражение. Младата жена, окуражена отъ тихия блъсъкъ на очитъ, понавиши:

— Колко пжти се зарича, а?... мръсникъ, негодникъ... Побой се отъ годинитъ си,... отъ Бога..

Това вече бѣше прекалено, минало границитъ на търпението. Витанъ мълчеше, неговата прозрачна сѣнка се изопна на стената. О, той се не бои отъ нищо, отъ никого, дори отъ Бога... А тя! И защо? Не бѣше ли тя по-голъма мръсница отъ него, и грѣхътъ, който измука цѣлата ѣ душа, не влачеше ли подира си по-страшна, по-язвена не-срета?... Ала сѣ пакъ го заболѣ; той извика така, като да бѣха го драснали съ нокътъ по още незаздравяла рана и съ единъ мощенъ пиански ритникъ отстрани отпреде си слабата, нахалость разярена жена.

Тя глухо, немощно извика, изпъна тѣлото си, олюлъ се веднажъ—дважъ въ въздуха съ прилепнали на корема ржце и... падна, като покрусена на пода. После, изви се като настъпенъ червей и съ пресъхналь гласъ изрече: